

Cartea lui Daniel - Numărul Șaizeci

Rugăciunea lui Daniel și secretul celei de-a opta împărății: o revelație a vremurilor de pe urmă

Jeff Pippenger

2024-01-24

În capitolele șaptesprezece și optsprezece ale Apocalipsei, un înger îi aduce lui Ioan vedenia judecății papalității. În expunerea judecății ei ultime sunt reprezentate împărățiile profeției biblice.

Și iată mintea care are înțelepciune. Cele șapte capete sunt șapte munți, pe care șade femeia. Și sunt șapte împărați: cinci au căzut, unul este, iar celălalt încă nu a venit; și, când va veni, trebuie să rămână puțină vreme. Și fiara, care era și nu este, ea însăși este a opta; și este dintre cei șapte și se duce în pierzare. Apocalipsa 17:9-11.

Ioan fusese strămutat în chip spiritual la anul 1798, unde i s-a spus că cele șapte capete ale fiarei care o purta pe femeia papală erau șapte împărați. Un împărat este o împărăție, iar o împărăție este, de asemenea, un cap în profeția biblică. În 1798, cinci împărății căzuseră și una domnea atunci. O a șaptea împărăție era încă viitoare și era reprezentată de zece împărați. Apoi i s-a făcut cunoscut lui Ioan că a opta împărăție era fiara papală, care era dintre cele șapte. Papalitatea era a cincea împărăție și primise o rană de moarte, astfel încât, când rana ei de moarte va fi vindecată, atunci ea devine al optulea cap, care este dintre cele șapte.

În Daniel, capitolul doi, primele patru împărății sunt Babilonul, Medo-Persia, Grecia și Roma. Aceste patru împărății literale reprezintă, de asemenea, patru împărății spirituale și, împreună, ele îi identifică pe cei opt regi, sau capetele din Apocalipsa șaptesprezece, căci Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul unui lucru prin începutul lui. Capitolul doi din Daniel este prima mențiune a împărățiilor din profeția biblică, iar Apocalipsa șaptesprezece este ultima mențiune; prin urmare, ele trebuie să fie în armonie, căci Dumnezeu nu Se schimbă niciodată.

Cea de-a cincea împărăție, care căzuse în 1798, era Babilonul spiritual, papalitatea. Cea de-a șasea împărăție, care era la putere în 1798, era împărăția cu două coarne, prefigurată de împărăția cu două coarne a Mezilor și Perșilor. Cea de-a șaptea împărăție, alcătuită din zece regi, care în 1798 încă nu veniseră, este guvernarea mondială unică, prefigurată de Grecia, guvernarea mondială unică a lui Alexandru cel Mare. Al optulea cap, care era dintre cei șapte, era cea de-a cincea împărăție, care avusese o rană de moarte, dar a revenit la viață când rana de moarte a fost vindecată.

Judecata mării desfrânate are loc în „ceasul” crizei legii duminicale, adică o perioadă de timp care începe cu legea duminicală din Statele Unite și continuă de-a lungul istoriei până la închiderea timpului de probă al omenirii. În acel „ceas”, care în Daniel este identificat ca „zilele acestor împărați”, Dumnezeu va ridica Împărăția Sa. În acel „ceas” ploaia târzie este revărsată.

Ploaia târzie vine peste cei curați — atunci toți o vor primi precum odinioară.

Când cei patru îngeri vor da drumul, Hristos Își va întemeia Împărăția. Nimeni nu primește ploaia târzie decât cei care fac tot ce le stă în putere. Spalding and Magan, 3.

Revărsarea ploii târzii este progresivă, căci ea corespunde judecății, iar judecata este progresivă. Milleriții au înțeles că trăiau la picioarele chipului din capitolul al doilea al cărții lui Daniel. Ei credeau că Roma era ultima împărăție pământească și aveau dreptate, dar înțelegerea lor era limitată.

„Zilele acestor împărați” se regăsesc în istoria împărăției Romei, dar nu este vorba despre istoria Romei păgâne sau papale, ci despre istoria Romei moderne. Milleriții au considerat Roma păgână și Roma papală drept o singură împărăție și, procedând astfel, au folosit un pasaj din cartea lui Ezechiel referitor la ultimul împărat al lui Iuda (Zedechia) pentru a-și susține înțelegerea.

Iar tu, prinț profan și nelegiuit al lui Israel, a cărui zi a sosit, ziua când nelegiuirea își va avea sfârșitul, așa zice Domnul Dumnezeu: Înlătură diadema și scoate cununa; aceasta nu va mai fi la fel: înalță pe cel smerit și coboară pe cel înalt. O voi răsturna, răsturna, răsturna; și nu va mai fi, până când va veni acela căruia i se cuvine dreptul; și i-o voi da lui. Ezechiel 21:25-27.

De la Zedechia încoace, aveau să fie „răsturnate” trei împărății, care aveau să ducă la Hristos, Căruia „îi aparține dreptul” de a domni. Babilonul, Medo-Persia și Grecia aveau să fie toate răsturnate, până la împărăția Romei, iar în cursul istoriei acelei a patra împărății, Hristos avea să vină și să întemeieze o împărăție. Chiar aceasta a făcut.

În fruntea celor care duceau cu repeziciune națiunea la ruină se afla Zedechia, regele lor. Părăsind cu desăvârșire sfaturile Domnului, așa cum fuseseră date prin profeți, uitând datoria de recunoștință pe care i-o datora lui Nebucadnețar, călcând jurământul său solemn de credință, făcut în numele Domnului, Dumnezeului lui Israel, regele lui Iuda s-a răzvrătit împotriva profeților, împotriva binefăcătorului său și împotriva Dumnezeului său. În deșertăciunea propriei sale înțelepciuni, el a căutat ajutor la vechiul dușman al prosperității lui Israel, „trimițându-și solii în Egipt, ca să-i dea cai și mult popor”.

„Va propăși el?” a întrebat Domnul cu privire la acela care astfel a trădat în chip josnic orice încredințare sfântă; „Va scăpa cel ce face astfel de lucruri? Sau va călca el legământul și va fi izbăvit? Viu sunt Eu, zice Domnul Dumnezeu, cu adevărat, în locul unde locuiește regele care l-a făcut rege, al cărui jurământ l-a disprețuit și al cărui legământ l-a călcat, chiar împreună cu el, în mijlocul Babilonului, va muri. Nici Faraon, cu puternica lui oștire și cu marea lui mulțime, nu-i va veni în ajutor în război: ... fiindcă, deși își dăduse mâna, a disprețuit jurământul, călcând legământul, și a făcut toate acestea, nu va scăpa.” Ezechiel 17:15-18.

„Pentru „prințul profan și nelegiuit” sosise ziua socotelii de pe urmă. „Înlătură diadema”, a poruncit Domnul, „și dă jos coroana.” Lui Iuda nu avea să i se mai îngăduie să aibă un rege, până când Hristos Însuși Își va întemeia Împărăția. „Îl voi răsturna, îl voi răsturna, îl voi răsturna”, acesta a fost edictul divin privitor la tronul casei lui David; „și nu va mai fi, până va veni Acela căruia i se cuvine dreptul; și i-l voi da.” Ezechiel 21:25-27.” Profeți și regi, 450, 451.

Miller avea dreptate, dar înțelegerea lui era limitată, căci împărăția pe care Hristos a întemeiat-o când a umblat printre oameni nu era împărăția pământească finală. Mai aveau să se ridice încă patru împărați după împărăția Romei păgâne. Totuși, Hristos a întemeiat la cruce împărăția „harului”, dar acea împărăție nu a fost instaurată în zilele celor zece împărați din Apocalipsa 17, nici în timpul ploii târzii. Împărăția pe care Hristos o stabilește în zilele de pe urmă este împărăția Sa a „slavei”. Sora White vorbește în mod direct despre ambele aceste împărății.

Mileriții au înțeles că Hristos a întemeiat o împărăție în cursul istoriei celei de-a patra împărății, și aveau dreptate, dar înțelegerea lor era limitată. În istoria celei de-a patra împărății, Hristos a întemeiat împărăția „harului”, iar în istoria celei de-a opta împărății, El a întemeiat împărăția Sa a „slavei”. În istoria în care El a întemeiat împărăția „harului”, Duhul Sfânt a fost revărsat la Cincizecime. Cincizecimea prefigurează revărsarea ploii târzii, în istoria în care El Își întemeiază împărăția „slavei”.

Mesajul Cincizecimii a fost mesajul învierii literale a lui Hristos. Mesajul ploii târzii, cel puțin parțial, este mesajul învierii simbolice, reprezentată de enigma profetică potrivit căreia al optulea este dintre cei șapte, care se împlinesc în fiară, precum și de cele două coarne ale fiarei din pământ. Al patrulea și al optulea regat sunt locurile unde Hristos Își întemeiază Împărăția.

Vestirea făcută de ucenici în Numele Domnului era întru totul corectă, iar evenimentele la care făcea trimitere aveau loc chiar atunci. „S-a împlinit vremea, și Împărăția lui Dumnezeu este aproape” fusese solia lor. La încheierea „vremii” — cele șaiszeci și nouă de săptămâni din Daniel 9, care urmau să se întindă până la Mesia, „Cel Uns” — Hristos primise ungerea Duhului după botezul Său de către Ioan în Iordan. Iar „Împărăția lui Dumnezeu”, pe care o vestiseră ca fiind aproape, a fost întemeiată prin moartea lui Hristos. Această împărăție nu era, așa cum fuseseră învățați să creadă, un imperiu pământesc. Și nici nu era acea împărăție viitoare, nemuritoare, care va fi așezată când „împărăția și stăpânirea și măreția împărăției de sub tot cerul vor fi date poporului sfinților Celui Preaînalt”; acea împărăție veșnică, în care „toate stăpânirile Îi vor sluji și I se vor supune”. Daniel 7:27. Așa cum este folosită în Biblie, expresia „Împărăția lui Dumnezeu” este întrebuintată pentru a desemna atât împărăția harului, cât și împărăția slavei. Împărăția harului este adusă în vedere de Pavel în Epistola către Evrei. După ce Îl prezintă pe Hristos, Mijlocitorul îndurător, care este „atins de simțământul neputințelor noastre”, apostolul spune: „Să ne apropiem, așadar, cu îndrăzneală de tronul harului, ca să dobândim milă și să aflăm har”. Evrei 4:15, 16. Tronul harului reprezintă împărăția harului; căci existența unui tron implică existența unei împărății. În multe dintre parabolele Sale, Hristos folosește expresia „Împărăția cerurilor” pentru a desemna lucrarea harului divin asupra inimilor oamenilor.

Așadar, tronul slavei reprezintă împărăția slavei; iar la această împărăție se face referire în cuvintele Mântuitorului: „Când Fiul omului va veni în slava Sa și toți îngerii sfinți împreună cu El, atunci va ședea pe tronul slavei Sale; și înaintea Lui vor fi adunate toate neamurile.” Matei 25:31, 32. Această împărăție este încă viitoare. Ea nu va fi instaurată până la a doua venire a lui Hristos.

Împărăția harului a fost instituită îndată după căderea omului, când a fost conceput un plan pentru răscumpărarea neamului omenesc vinovat. Ea exista atunci în planul și prin făgăduința lui Dumnezeu; iar prin credință, oamenii puteau deveni supușii ei. Totuși, ea nu a fost efectiv întemeiată decât odată cu moartea lui Hristos. Chiar și după ce a intrat în lucrarea Sa pământească, Mântuitorul, obosit de încăpățânarea și nerecunoștința oamenilor, ar fi putut să se dea înapoi de la jertfa de pe Calvar. În Ghetsimani, paharul suferinței a tremurat în mâna Lui. Ar fi putut chiar atunci să șteargă sudoarea de sânge de pe fruntea Sa și să lase neamul omenesc vinovat să piară în nelegiuirea sa. Dacă ar fi făcut aceasta, nu ar fi putut exista nicio răscumpărare pentru oamenii căzuți. Dar când Mântuitorul Și-a dat viața și, cu suflarea Sa de pe urmă, a strigat: „S-a isprăvit”, atunci împlinirea planului de răscumpărare a fost asigurată. Făgăduința mântuirii făcută perechii păcătoase în Eden a fost ratificată. Împărăția harului, care mai înainte existase prin făgăduința lui Dumnezeu, a fost atunci întemeiată.

Astfel, moartea lui Hristos — chiar acel eveniment pe care ucenicii îl priviseră ca pe nimicirea definitivă a speranței lor — a fost aceea care a pecetluit-o pe vecie. Deși le adusesse o cruntă dezamăgire, ea a constituit culmea dovezii că credința lor fusese întemeiată. Evenimentul care îi umpluse de jale și deznădejde a fost acela care a deschis ușa speranței pentru fiecare fiu al lui Adam și în care își găseau centrul viața viitoare și fericirea veșnică ale tuturor celor credincioși ai lui Dumnezeu din toate veacurile.

Scopurile îndurării infinite își găseau împlinirea, chiar prin dezamăgirea ucenicilor. Deși inimile le fuseseră câștigate de harul divin și de puterea învățaturii Sale, a Celui care 'a vorbit cum niciun om n-a vorbit', totuși, în aurul curat al iubirii lor pentru Isus se amesteca aliajul josnic al mândriei lumești și al ambițiilor egoiste. Chiar și în odaia Paștelui, în ceasul acela solemn când Învățătorul lor intra deja în umbra Ghetsimani, era 'o ceartă între ei, care dintre ei avea să fie socotit cel mai mare.' Luca 22:24. Privirea lor era ațintită spre tron, coroană și slavă, în timp ce chiar înaintea lor stăteau rușinea și agonia grădinii, sala de judecată, crucea Calvarului. Mândria inimii lor și setea lor de slavă lumescă îi făcuseră să se agațe cu atâta tenacitate de învățătura falsă a vremii lor și să treacă cu vederea cuvintele Mântuitorului, care arătau adevărata natură a împărăției Sale și indicau înainte spre agonia și moartea Sa. Iar aceste erori au adus încercarea — aspră, dar necesară — care a fost îngăduită pentru îndreptarea lor. Deși ucenicii greșiseră în privința sensului soliei lor și nu-și văzuseră împlinite așteptările, totuși ei vestiseră avertizarea dată lor de Dumnezeu, iar Domnul avea să le răsplătească credința și să le onoreze ascultarea. Lor avea să li se încredințeze lucrarea de a vesti tuturor neamurilor slăvita Evanghelie a Domnului lor înviat. Pentru a-i pregăti pentru această lucrare fusese îngăduită experiența care li se păruse atât de amară. Marea controversă, 347, 348.

În Cartea Apocalipsei, „minte care are înțelepciune” socotește „numărul unui om” și recunoaște că „omul” este, de asemenea, a opta împărăție, care este dintre cele șapte. „Omul păcatului” este capul celei de-a opta împărății, care domnește peste împărății și negustorii pământului, cu care se unesc cele șapte biserici pentru a evita ocara prigoanei și care șade pe multe ape.

Și el mi-a zis: Apele pe care le-ai văzut, pe care șade curva, sunt popoare, mulțimi, neamuri și limbi. Apocalipsa 17:15.

„Omul păcatului” domnește asupra lumii politice, monetare, religioase și civile și asupra tuturor oamenilor, cu excepția celor care au dobândit biruința asupra fiarei și a chipului ei, a semnului ei și a numărului numelui ei.

Și am văzut ca o mare de sticlă amestecată cu foc; și pe cei ce biruiseră asupra fiarei și asupra chipului ei și asupra semnului ei și asupra numărului numelui ei, stând pe marea de sticlă, având harpele lui Dumnezeu. Și cântă cântarea lui Moise, slujitorul lui Dumnezeu, și cântarea Mielului, zicând: Mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne Dumnezeule Atotputernice; drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al sfinților. Apocalipsa 15:2, 3.

„Înțelepții” care înțeleg „sporirea cunoștinței”, atunci când Descoperirea lui Isus Hristos este desigilată, sunt aceia care au „pricepere” și „numără numărul fiarei: căci este număr de om; și numărul lui este șase sute șazeci și șase.” Acea „pricepere” reprezintă o parte a procesului de testare în trei etape care are loc întotdeauna atunci când Isus desigilează o profeție. De aceea se consemnează că ei au „dobândit biruința asupra” „numărului numelui său.”

A dobândi biruința înseamnă a trece o încercare, iar cei care sunt „înțelepți” și „au pricepere” dobândesc biruința asociată cu numărul 666, iar versetul identifică, de asemenea, că există opt împărății și că a opta este dintre cele șapte. Acea „taină” este reprezentată în capitolul al doilea din Daniel, căci rugăciunea lui Daniel a fost să înțeleagă „taină”. Descoperirea că există opt împărății, iar împărăția a opta este dintre cele șapte, și că numărul acelei împărății este 666, este taina pe care Daniel este înfățișat că a dobândit-o prin rugăciunea sa, iar Daniel îi reprezintă pe „înțelepții” lui Dumnezeu din zilele de pe urmă.

Daniel îi reprezintă pe „înțelepții” zilelor de pe urmă, cărora le-a fost desigilată taina din Daniel, capitolul doi, iar acea taină este descoperirea că ultima și cea dintâi referire la împărățiile profeției biblice este aceea că în chip sunt opt împărății. Acea descoperire susține înțelegerea milerită a capitolului doi din Daniel, dar, odată recunoscută, strălucește de zece ori mai intens. Strălucirea ei, fiind de zece ori mai intensă, reprezintă o încercare asupra căreia „înțelepții” obțin biruința, căci a opta împărăție, care este din cele șapte, este totodată a șasea împărăție, care este o unire întreită a balaurului, fiarei și profetului mincinos. Ca atare, balaurul, fiara și profetul mincinos alcătuiesc a șasea împărăție și, împreună, reprezintă 666.

Nebucadnețar a fost pus la încercare prin descoperirea din capitolul al doilea al Cărții lui Daniel și nu a trecut testul. În capitolul al doilea din Daniel, Daniel îi reprezintă pe „înțelepții” care trec testul tainei chipului. Nebucadnețar, în capitolul al treilea, îi reprezintă pe cei nelegiuți care eșuează la același test. Nebucadnețar, ca primul împărat al primei împărății, îl reprezintă pe ultimul împărat al ultimei împărății. El reprezintă, așadar, „omul fărădelegii”, omul profeției de care se prind cele șapte biserici. Omul a fost creat în ziua a șasea, iar numărul șase este, prin urmare, numărul omenirii. Numărul lui Nebucadnețar este șase. Nebucadnețar nu a trecut testul numărului 666 și i-a reprezentat pe cei nelegiuți ai zilelor de pe urmă. Ca simbol al omului fărădelegii, numărul lui este șase.

Împăratul Nebucadnețar a făcut un chip de aur, a cărui înălțime era de șazeci de coți, iar lățimea lui de șase coți; l-a ridicat în câmpia Dura, în provincia Babilonului. Daniel 3:1.

Chipul de aur avea înălțimea de șaizeci de coți și lățimea de șase coți și a fost făcut de Nebucadnețar, al cărui număr este șase. Chipul a fost ridicat în răzvrătire împotriva luminii chipului din capitolul doi, iar descrierea triplă a chipului, când înțelegi că numărul lui Nebucadnețar este șase, echivalează cu șase, șase, șase.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Gândul întemeierii imperiului și al unei dinastii care să dăinuiască în veci a exercitat o atracție foarte puternică asupra puternicului împărat, în fața armelor căruia popoarele pământului nu putuseră să stea. Cu un entuziasm născut dintr-o ambiție nemărginită și dintr-o mândrie egoistă, el a intrat în sfat cu înțelepții săi cu privire la modul de a aduce aceasta la îndeplinire. Uitând intervențiile providențiale remarcabile legate de visul marelui chip; uitând, de asemenea, că Dumnezeu lui Israel, prin slujitorul Său Daniel, făcuse limpede semnificația chipului, și că, în legătură cu această tâlcuire, marii dregători ai împărăției fuseseră salvați de la o moarte infamantă; uitând totul, în afară de dorința de a-și întemeia propria putere și supremație, împăratul și sfetnicii săi de stat au hotărât ca, prin orice mijloace posibile, să se străduiască să înalțe Babilonul drept suprem și vrednic de supunere universală.

Reprezentarea simbolică prin care Dumnezeu își descoperise regelui și poporului scopul Său cu privire la neamurile pământului era acum să fie pusă în slujba glorificării puterii omenești. Tâlcuirea lui Daniel avea să fie respinsă și dată uitării; adevărul avea să fie răstălmăcit și aplicat greșit. Simbolul rânduit de Cer pentru a dezvălui minților oamenilor evenimente importante ale viitorului avea să fie folosit pentru a împiedica răspândirea cunoașterii pe care Dumnezeu dorea ca lumea să o primească. Astfel, prin plănuirile oamenilor ambițioși, Satana căuta să zădărnicească planul divin pentru neamul omenesc. Dușmanul omenirii știa că adevărul neamestecat cu eroare este o putere de mare tărie spre mântuire; dar că, atunci când este folosit pentru a înălța eul și a promova planurile oamenilor, el devine o putere spre rău.

Din bogata lui vistierie, Nebucadnețar a poruncit să se facă un mare chip de aur, asemănător, în trăsăturile sale generale, cu acela care fusese văzut în viziune, cu excepția unui singur aspect: materialul din care era alcătuit. Obișnuiți cum erau cu reprezentări mărețe ale zeilor lor păgâni, Haldeii nu mai făcuseră niciodată ceva atât de impunător și maiestos ca acest chip strălucitor, de șaizeci de coți în înălțime și de șase coți în lățime. Și nu este de mirare că, într-o țară în care închinarea la idoli era universal răspândită, frumosul și neprețuitul chip din câmpia Dura, care reprezenta slava Babilonului și măreția și puterea lui, să fie consacrat ca obiect de închinare. S-au luat, așadar, măsuri în acest sens, și a fost dat un decret ca, în ziua dedicării, toți să-și arate suprema loialitate față de puterea babiloniană, plecându-se înaintea chipului. Profeteți și regi, 504, 505.